

Tyske Kvinder tigger Mad

Næste Morgen kørte vi mod Lybæk, hvor vi saa, hvorledes den gamle, smukke Mariekirke var ødelagt tillige med Domkirken og andre Bygninger.

Da vi holdt stille, kom Kvinder og Børn til Vogn-dørene og tiggede hos os. De vidste fra de foregaaende Dage, at vi havde Levnedsmidler med. Men vi havde nu ikke Sind til at give disse tyske Kvinder, som maaske var Mødre til vore tidligere Plageaander, danske eller svenske Fødevarer.

Dog morede det os undertiden at kaste en Haandfuld hugget Sukker ud af et Vindue og saa se disse forholdsvis velklædte Kvinder formelig slaas om Sukkeret, som laa i Snavs og Pøle. Saa sultne var de allerede dengang.

Fra Lübeck kørte vi gennem Neumünster, som en Uge i Forvejen var bombet. Det var et trøstesløst

141666

79404

HÄFTLINGS
PFLEGER

1947

*Mine Fangenumre fra Dachau og Neuengamme,
samt Armbind som Sygepasser.
Den røde Trekant var Tegnet paa politiske Fanger.*

Syn, som alt laa væltet Hulter til Bulter. Paa Vejene og navnlig ved Indkørslerne til Byerne var der bygget Tankspærringer. Det saa ud, som om Tyskerne ventede at trække sig tilbage under Kamp mod Nord, og vi var egentlig ikke begejstrede ved den Tanke.

Da vi kom til Rendsborg, stak en gammel Morlille Hovedet ind i Vognen til os og sagde: „Velkommen hjem til gamle Danmark!“ „Tak skal du have,“ svarede vi. Og saa blev hun overdænget med, hvad vi kunde undvære. Til sidst døjede hun med at balancere det store Læs hjem. Der er sikkert blevet Glæde i det sydslesvigske Hjem over al den Rigdom af Mad, som pludselig kom til Huse,

Ved den danske Grænse

Den danske Grænse naaede vi ved 6-Tiden om Aftenen. Her var Billedet et helt andet end det, vi havde mødt hidtil.

Selv om disse Transporter af Danske og Nordmænd var kommet over Grænsen i flere Dage, var der dog en talrig Skare til at byde os velkommen hjem. Og der var ikke mange Øjne, der kunde holdes tørre i saa stor en Stund, som det var for os.

Folk vidste ikke, hvad godt de skulde gøre os. Vi fik: Tobak, Mad, Drikkevarer, gamle og nye Aviser o. m. m. ind i Vognene. Og vi tog imod med Begær. Kortegen kørte til Padborg, hvor der var et Hvil paa $\frac{1}{2}$ Time. En Kammerat og jeg forlod Vognen. Den tyske Vagtpost i Vognen sagde heller intet, da vi gik, og ved Hjælp af en Tikroneseddel, som den anden havde, fik vi os et Maaltid Mad, der bestod

Flygtninge fra de krigshægede Egne er undervejs.

i Medisterpølse med Kartoffler og en Øl til. Det var Sager, der smagte os! Saadan Mad havde vi ikke set i Maaneder.

Paa Banegaarden saa vi Politifolk blive læsset i Jernbanevogne for at blive ført til Sverrig.

Vi maatte dog først køre gennem Landet til Møgelkær ved Horsens. Selv om det var Nat, da vi kørte

gennem de sønderjydske og sydjydske Byer, stand-
sede dog den ene Flok Mennesker efter den anden
Bilerne, naar de kom frem.

Alle havde en eller anden Bekendt, de gerne vilde
spørge efter, og alle var de parate til at gøre os Tje-
nester med at sende Hilsener til vore paarørende.

Naar Vognene begyndte at køre, blev Folk staaende
paa Trinbrædtet eller hagede sig fast til Kanten ved
Vinduerne. Det var, som om Glæden over, at vi

Fra et bomberamt Kvarter i Neumünster.

kom tilbage til Danmark, slet ikke kunde faa Ende. Min Kone blev den Nat ringet op i Telefonen. Hun skulde vide, at jeg var kommet hjem. Desuden kom der Telegrammer og mange Breve til hende fra Folk, som hun aldrig havde kendt. De vilde blot glæde hende med, at jeg var blandt de levende.

Naar vi kom til en Kro, blev vi trukket ind for at faa en Pilsner eller en Sodavand. Det var en festlig Rejse, som ingen af os nogensinde vil glemme.

I Møgelkær ved Horsens

I Møgelkær blev vi anbragt i Lader og andre Landbrugsbygninger, som i en Hast var indrettet til at tage en 2500 Mennesker. Det kneb for Fængselsvæsenet de første Par Dage med at skaffe Mad til de mange i de faa Kedler, der var paa Gaarden. Men vi havde nogle gode Dage deroppe, vidt forskelligt fra det, vi kom fra. Der var ingen Pigtraad om Gaarden, og de halvgamle Værnemagts SS-er, som bevogtede os, kunde ikke hindre, at en Del deserte-rede derfra.

Her kom vi for første Gang i Nærheden af Kvinder og almindelige civile Landsmænd, der ikke var tyske Fanger.

D.K.B.-Damer og Sygeplejersker hjalp til med at pleje vore syge, og Fængselsfunktionærerne fra Horsens sørgede for vor Forplejning.

D. K. B.-Damer hjalp os med vore syge i Møgelkær.

Vi indrettede Hovedbygningen til Sygehus, hvor der ikke i Forvejen var optaget til Kontor- og Køkkenlokaler. Her havde vi over 30 Senge; de fleste var Dysenteripatienter. Der var saa mange syge Folk med Saar og andre Lidelser at passe, at 6—7 Damer, 2 norske og 3 danske Læger samt en Overlæge fra Horsens, foruden 5—6 Sygepassere blandt Fangerne, havde nok at gøre hele Dagen.

Forretninger fra Horsens og Omegn og private med sendte alt muligt ud til os, for at vi skulde have det godt, men Tyskerne blev til sidst betænelige og førte saa samtlige Danskere ned til Frøslev, hvor vi igen maatte ind bag Pigtraaden. Jeg fik her min Vielsesring tilbage. Den havde jeg deponeret hos en Kammerat, da vi skulde til Tyskland.

Men Opholdet i Frøslev varede kun nogle faa Dage, hvor vi lige kunde naa at forny Bekendtskabet med tidligere Medfanger.

Og saa gik Turen mod Sverige

I Nyborg havde jeg den Glæde at møde min Kone og mine to Børn. Det var et lykkeligt Møde, da jeg fik dem trukket hen til mig i den store svenske Bil; og jeg fik mine Børn op paa Skødet. Vi talte sammen et Par Timer, et Par af de mest forunderlige Timer, for man havde ikke ventet at se dem mere, de kære derhjemme.

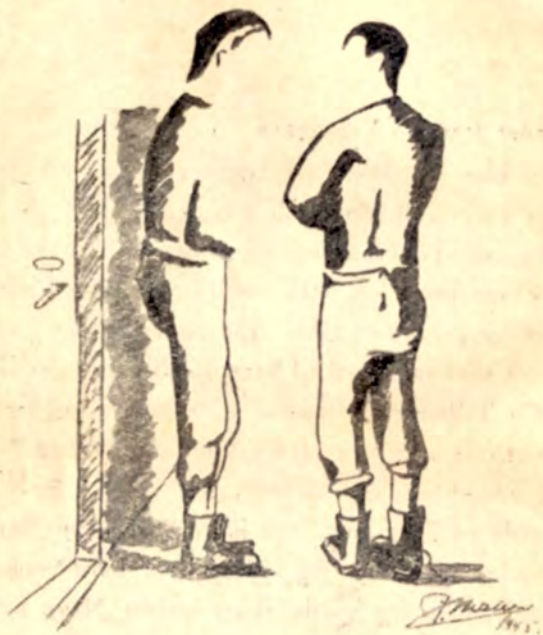
Færgen, vi skulde med, blev pludselig rekvireret af Tyskere med Panservogne. De har aabenbart ment, at de sejlede sikrere sammen med os, men Svenskerne forhindrede, at vi kom over med samme Færge som dem.

Vi overnattede om Bord paa Færgen i Korsør og kørte i Løbet af Forhiddagen over Sjælland til Københavns Frihavn.

Under Jorden i København

Her blev alle Politifolk frigivet, og saa var der en lille Flok civilinternerede tilbage.

Den svenske Transportfører løste os fra vort Løfte til Svenskerne om ikke at desertere. Saa kunde vi selv vælge, om vi vilde „gaa under Jorden“ i Danmark eller tage med til Sverrig. Vi valgte det første, i alle Tilfælde de fleste af os. Sammen med løsladte Politifolk sneg vi os forbi Vagtposterne ved Porten til Frihavnen, og saa forsvandt vi ud i Byen. Jeg havde en Slægtning, men hans Adresse var det mig umuligt at huske. Jeg vidste, hvor hans Svigermor boede, men jeg havde glemt hendes Navn og Gårdens Navn. Saa dirigerede jeg en Droskevogn hen til denne Dames Bopæl, men da jeg tilfældigvis først kom ind i hendes Køkken, brast Graaden løs for mig. Nu kunde jeg ikke mere.

*Dysenteripatienter i Møgelkær
venter paa, at det kan blive deres Tur til Toiletet.
De er iført Undertøj og — Fedtlæderstøvler.*

Senere, da jeg kom ud til min Slægtning, blev det igen for meget for mig at se hans Stue med almindelige pæne Møbler. Den Slags havde man ikke set i flere Maaneder, og nu overvældedes man saadan, at man ikke kunde styre sine Følelser ved at være blandt frie Mennesker.

Fri Mand den 5. Maj

Det var den 4. Maj.

Da Budskabet om Tysklands Kapitulation blev meddelt i Radioen Kl. 21, blev man næsten ustyrlig af Glæde over at være fri Mand igen.

Jeg havde ellers tænkt mig, at min „underjordiske“

Bilerne til Sverigestransport ankommer til Møgelkær.

Tilværelse skulde have varet længere, for ingen af os anede, at Freden var saa nær.

Næste Dag oplevede jeg den 5. Maj i København. Det var et storslaaet Skue. Selv om jeg fra tidligt havde været med i Modstandsbevægelsen og paa min Hjemegn organiserede en væsentlig Del af Arbejdet, havde jeg ikke tænkt mig, at den var saa stor, som den viste sig at være.

Ved 5-Tiden forlod jeg Hovedstaden, kom sammen med et Par Rigsdagsmænd over Bæltet med en Godsfærge og stod paa Trinbrættet af en Ambulance fra Nyborg til Odense.

Transport mod Sverige skal afgaa fra Møgelkær.

Hjemme igen

Da jeg bankede paa Vinduet hos en Svoger i Odense for at faa en Cykel, blev jeg uden videre interneret af ham. Der blev tappet Vand i Badekarret, og efter et velgørende Bad kom jeg i en dejlig Seng, saa jeg Dagen efter kunde komme udhvilet hjem til min Skole og mit Sogn.

Her var beredt mig en stor og hjertelig Modtagelse, hvor der næsten var mødt Repræsentanter fra hvert Hjem i Sognet. Huset var fyldt med Blomster, og Hjemkomsten var saa festlig, saa det næsten var overvældende for en Fange at forstaa, at det var virkeligt.

Endnu længe efter undredes jeg over at vaagne i mit eget Hjem om Morgenens, og hver Gang jeg sætter mig til Bords, mindes jeg den Mad, vi fik, da man var Gestapos Fange i Tyskland.

Det Ord, der stod indridset i Væggen i Fangehullet,
havde virkelig vist sig at indeholde en stor og vel-
signet Sandhed for mig:

Jeg *var* ikke alene — Gud var hos mig.

Saaledes stimlede Folk sammen om vore Vogne,
da vi Natten mellem den 21. og 22. April blev ført op gennem
Jylland til Møgelkær ved Horsens.

Tysk Fange

er en Skildring fra en Række Lejre i Tyskland og her i Danmark, og de et godt Bevis paa det „tredie Riges“ Kultur-Lejre.

Forfatteren skriver paa en malende og god Maade uden derfor at overdrive Forholdene — det kan man iøvrigt heller ikke gøre.

Og saa Forfatterens egne Tegninger, der er et Kapitel helt for sig selv.

BOGFORLAGET SCT. JØRGEN